

Conflict

SUSAN MOONEN

Conflict



DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

© 2013 De Crime Compagnie en Susan Moonen

Omslagontwerp Cunera Joosten

Boekverzorging Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag © Ibushuev / Vetta collectie

ISBN 9789461091093

NUR 332

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

‘Lopen krengr!’ Mijn onderdrukte woede komt in alle hevigheid naar boven. Ik trek haar verder mee tussen de bomen en dwing mijn vrouw op haar knieën. Het is afgelopen nu. Hier heb ik op gewacht. Ik heb het tot in de puntjes bedacht en zij moet het zijn. Duizend keer heb ik de beelden voor me gezien, nu speel ik de hoofdrol in mijn film waar ik eigenhandig het script voor schreef. Het is mijn debuut. Zij is mijn eerste vrouw. Als dit voorbij is zal ze niets meer weten. Ze stribbelt tegen, worstelt zich los, maar ik weet dat ze wil. Ze moet het willen. Ik heb zoveel zin in haar, mijn pik doet er pijn van. Ik zie pure angst in haar ogen, geile opwindning golft door mijn lichaam. Haar lijf worstelt, haar kronkelende bovenlichaam schuurt over de bosgrond en haar schoppende benen vechten voor bevrijding. Het heeft geen enkel effect onder mijn sterke greep. Mijn enorme opwindning neemt nog meer toe, ik beleef haar zwakke machteloosheid onder me intens. Ik scheur haar shirt van haar lijf, en zie meteen dat ze geen bh draagt. De aanblik van het wit van haar borsten pulseert door mijn lichaam als ik de smaak van ijzer probeer weg te slikken. ‘Je bent een hoer!’

Haar ogen schieten van links naar rechts, het klamme vocht laat haar voorhoofd glanzen. De dorre bladeren rond haar gezicht vormen een contrast met haar zachte huid. De schoonheid raakt me, het lijkt een olieverfschilderij met diepe kleuren en aardse geuren van olie en lijnzaad. Dit beeld wil ik nooit meer vergeten, het plant zich in mijn hersenpan in dat ene vakje waar ik mijn speciale herinneringen bewaar.

‘Mmm.. Hmmm...’, gromt ze hartgrondig, het geluid wordt gesmoord in de palm van mijn linkerhand. Mijn andere hand verdwijnt tussen haar benen, mijn blik zuigt zich opnieuw vast aan haar kleine borsten. Ze zijn stevig en bijna meisjesachtig van formaat. Het kloppende gevoel van geilheid stroomt in een mono-

toon ritme tot in het diepst van mijn kern. Mijn vingers zoeken de voor mij zo bekende weg, al is het de eerste keer bij haar. Veel verschil maakt het niet, uiteindelijk zijn ze allemaal hetzelfde. Ze voelt droog. Kurkdroog. Deze slet houdt me voor de gek, nat moet ze zijn. Het geil moet uit haar lopen als zij me verwelkomt met haar natte warmte.

'Je stribbelt tegen, maar je wilt me wel!'

Haar hoofd schudt nog heviger, en mijn hand op haar mond wordt lossler door haar woeste bewegingen. De geluiden die ze maakt zijn dierlijk. Ik wil meer contact met haar, het windt me op als ze tegen me praat.

'Ik haal mijn hand van je mond, en als je maar een kik durft te geven, dan maak ik je af. Begrepen?' Ze knikt, haar ogen vol tranen. *'Ben je bang?'* Ze knikt weer. Zegt niets. Het beeld van de vrouw die zich gewonnen lijkt te geven, raakt me, heel even. Het is zoals ze onder me ligt. Kwetsbaar. Haar ogen groot en apathisch. De bosgrond heeft zwarte sporen over haar natte wangen getrokken, er is weinig over van de zelfbewuste vrouw die zoveel van uiterlijk vertoon houdt. In een paar seconden is ze veranderd van een tegenstribbelend lichaam in een willoos slachtoffer.

Haar hele wezen straalt uit dat ze kansloos is. Mijn gelijk is bewegen, zij is geen vechter en leven verdient ze niet. Het leven is voor vechters hoor ik in gedachten de woorden van mijn vader. Een hoer, dat is dit vrouwwezen. Ze laat me dingen voelen die ik niet wil. Hoe durft zij zichzelf dit recht toe te eigenen, terwijl ze zelf meteen opgeeft. Dit ding onder me heeft geen recht van spreken. Zij weet niet wat vechten is. Zij niet.

Het mes is vlijmscherp. Als ik in haar wang snijd, schreeuwt ze het uit. Ergens weet ik dat het logisch is dat ze schreeuwt. Toch irriteert het me mateloos. Ik ben hier de baas. Niet deze hoer met haar uitdagende lichaam.

'Bek houden!' Mijn rugzak staat binnen handbereik, mijn hele gewicht drukt op haar onderlichaam als ik de rol grijze tape tevoorschijn haal. Ik plak haar mond dicht. Heel stevig.

*'Je zou stil zijn!' Mijn stem klinkt laag, ik hoor een nieuwe onder-
toon. De laagte ervan bevalt me. Haar ogen zijn veranderd. Ze be-
wegen niet langer wild, star kijken ze me aan, ik zie rode adertjes
in haar oogwit. En dan neem ik haar. Kort en hard. De ontlading
voelt intens.*

*Het mes verdwijnt opnieuw gewillig in haar zachte vlees. Ik steek
haar. Overal. Zij is mijn oefenvrouw. Ze verzet zich niet meer. Haar
lichaam is slap en de onveranderde weerloosheid begint me te ver-
velen.*

*Ze is dood, stop maar, klinkt een stem vanuit mijn binnenste. Het
is voorbij. Ineens krijg ik haast. Het is alsof ik naar een film kijk,
waarin ik mezelf zie acteren. Ik graai de rol plakband uit het zand,
smijt hem in mijn rugzak en rits deze snel dicht. Met klauwende vin-
gers hark ik zoveel mogelijk bladeren over haar heen. Ze zal snel ge-
vonden worden. En dan laat ik haar achter, duidelijk zichtbaar voor
wandelaars. Het jachtseizoen is geopend.*

*Ik kijk om me heen bij het verlaten van het bos en even twijfel ik.
Het kloppen van mijn hart jaagt me op. Rustig blijven. Rustig blij-
ven. De woorden klinken als een mantra in mijn hoofd. De straat
aan de overkant is druk, bij de uitgang van het bos ligt restaurant
De Kriekeput. Het zwembad bij het restaurant is kleiner dan vroe-
ger, toen er wel vijf buitenbaden waren. Jeugdherinneringen. Ik stop
ze weg, diep in mijn binnenste. Daar, in die harde kern, waar gevoel
niet bestaat.*

*Uiterlijk rustig wandel ik verder. Opnieuw doemt het beeld van
mijzelf als kleine jongen op. Ik denk terug aan mijn jeugd, hoe ik
hier vroeger vaak zwom met mijn broer. Middagen lagen we op het
grasveld en fietsten we terug door de lange polder richting Raven-
stein. Het was een mooie tijd, maar ook al zo lang geleden. Ik koester
deze mooie herinnering, maar toch verliest hij het steeds weer van
de zwartheid die mijn jeugd overspoelde. Kortsluiting.*

*Snel schud ik mijn hoofd, ik wil deze gedachten niet. Ze herinne-
ren me aan vroeger, toen er nog beloftes waren voor een mooi leven.*

Aan een pad dat open voor me lag, omdat ik alles nog kon kiezen. Soms, heel soms heb ik deze momenten waarin ik het contrast voel tussen de persoon die ik nu, ongewild, geworden ben en het kleine jongetje van toen dat zuiver in het leven stond. Dat jongetje keurt af wat ik nu doe. Ik keur mezelf af.

Even denk ik aan haar, aan haar zachte lichaam, alleen tussen de bladeren. Zouden haar tepels hard zijn van de kou? Ik onderdruk de neiging om terug te gaan. Om nog een laatste keer te voelen aan haar huid en haar haren. Niet doen, niet doen, gaat mijn mantra verder.

Ik nader mijn auto op de parkeerplaats bij De Kriekeput en de centrale vergrendeling opent met een zachte klik. Mijn rugzak gooi ik achterin, ik zie dat er bloeddruppels door het canvas zijn gesijpeld. Dat moet ik oplossen, schiet het door me heen. Onvolmaakt-heden, daar kan ik niet tegen. Verschrikt draai ik me om. Een gezin met drie kleine kinderen stapt niet ver van me vandaan uit een auto. Gedraag je onopvallend, houd je gemak. Gek word ik van die beleurende stem die me steeds tot de orde roept. Ik zou willen schreeuwen, krabben, bijten en vechten. Houd de controle, klinkt het en ik knik. Controle, dat is het beste, dat werkt al mijn hele leven lang.

De moeder roept 'Hier blijven, voorzichtig!' en kijkt even mijn kant op. Behoedzaam.

Ik knik haar vriendelijk toe, ze glimlacht. Wat ben jij een lekker wezen, schiet het door me heen. Haar kinderen zijn, ondanks de waarschuwingen van moeder, vooruit gerend naar het piratenschip dat bij het restaurant ligt.

Het is een bescheiden speeltuintje met een glijbaan in een zandbak. Ik zit hier vaak met mijn vrouw en neem me voor haar dit weekend mee uit te nemen naar dit restaurant. De varkenshaas smaakt hier goed. Varkenshaas. Vlees. Vrouw. Mijn hart bonkt, het zweet in mijn handen bevochtigt mijn stuur als ik mijn auto start. Het doet me meer dan ik vooraf had kunnen bedenken.

Ik ben een zwakkeling, ik laat gevoelens toe in mijn zijn. Ooit zal het me lukken dit niet meer toe doen. De stilte van de auto die ik heb

laten afslaan is heilzaam, het geluid van de draaiende motor maakte me onrustig. Sissende lucht ontsnapt uit mijn mond, het klamme zweet van mijn voorhoofd vermengt zich met het vocht op mijn handen als ik het afveeg. Ik kijk in de binnenspiegel van mijn auto en zie de gespannen blik in mijn groene ogen. Ik laat mijn lichaam achterover vallen in mijn autostoel en sluit mijn ogen. Even maar. De film begint zich meteen af te spelen, ik zie haar paniek en voel haar tegenstribbelende vlees onder het mijne. Ik voel mijn erectie weer komen, mijn hand vindt zijn weg naar mijn onderlichaam. Een paar minuten daarna zit ik, nog steeds met gesloten ogen, nagenietend in mijn stoel. De grijns op mijn gezicht voelt machtig.

‘Dit kan niet fout zijn,’ zeg ik tegen mezelf, ‘dit is te goed.’ Ik start mijn auto en rijdt langzaam de parkeerplaats af, bij de rotonde ga ik rechts, richting Ravenstein. Ik heb zin om naar huis te gaan, waar mijn vrouw op me wacht.

Ik draai de douchekraan dicht, en neem de handdoek van het rek. Stoom heeft de badkamer gevuld, terwijl het warme water de laatste resten slaap liet verdwijnen. Als ik het raam op een kier zet, verdwijnt het vocht in de koude lucht van eind september.

Het is vrijdag, bijna weekend. Snel schiet ik in mijn nette, zwarte broek en de rode bh waar ik me altijd zo goed in voel. Ik neem een strak hemdje uit mijn kast, trek het over mijn hoofd en kijk in de spiegel. Mijn décolleté is uitdagend maar acceptabel. Ik vind dat zakelijk niet truttig hoeft te zijn. Ik heb het er pas nog met Lotte over gehad. Zij is mijn hartsvriendin.

De meeste vrouwen knippen zo rond hun dertigste levensjaar hun haren kort. Mij zou het niet passen, want ik voel me op en top vrouw met mijn lange, donkere lokken. ‘Ik geloof dat de combinatie met mijn blauwe ogen een sterke is,’ had ik tegen haar gelispeld, toen we onze tweede fles rood leeggedronken hadden.

‘Ja,’ sprak ik met dubbele tong, ‘ik heb geen Bambi-ogen, en ook geen combinatie van blond haar met blauwe ogen, maar dat soort types zijn er al zoveel.’

Lotte had gelachen en nog een flinke slok genomen. Ze had me een tijdje zwijgend aangekeken en toen gezegd: ‘Eva, ik ken weinig mensen die zo kloppen vanbinnen en vanbuiten zoals jij. Jij bent echt een. En daar mag je trots op zijn. Ik zou willen dat ik wat meer van jouw vastberadenheid en doorzettingsvermogen had. Jij weet altijd precies wat je wilt, en je bereikt het ook!’

We hadden geproost met onze volle glazen wijn en nu ik terugdenk er aan terugdenk voel ik weer de gelukzaligheid van dat moment. Het klopt wat mijn vriendin zei. Ik mijmer verder en kan niet ontkennen dat ik me goed in mijn vel voel, en merk inderdaad regelmatig dat mijn verzorgde, zelfverzekerde uitstraling de aandacht trekt. Lotte kan er wel om lachen. Als we samen een

croeg binnenlopen, heb ik binnen no time leuke contacten met de mensen om me heen. Met zowel mannen als vrouwen. Gelukkig is Lotte niet jaloers, en praat ze mee, als ze eenmaal over haar eerste schroom heen is.

We kennen elkaar sinds de kleuterschool. Sindsdien zijn we onafscheidelijk. Samen groeiden we op, er is niets dat ik niet met haar deel. Wij kennen elkaar door en door.

‘Maar, ik ben niet arrogant, dat weet je toch wel!’ had ik, toch wat bokkig, tegengeworpen.

‘Nee, gek mens. Je bent gewoon lekker zelfverzekerd, en daar zijn veel vrouwen jaloers op. Dus blijf vooral doen wat je doet, want ik vind je geweldig,’ zei ze, terwijl ze haar glas leegdronk. Ik spuug tandpasta uit en lach tegen mijn spiegelbeeld.

Uit de la van mijn nachtkastje neem ik, zonder te kijken welke, een inspiratiekaart. Er staat: ‘Vandaag zie ik geen problemen, slechts uitdagingen.’ Het trekken van een kaart in de ochtend is een gewoonte die ik heb opgepakt sinds het overlijden van mijn vader, vier jaar geleden. Ik kreeg ze een keer bij een spiritueel tijdschrift en de kaarten hadden tijden onaangeroerd in een rommel-la gelegen.

Wat begon als een manier om de dag te overleven, geeft me, ook nu nog steeds rust. Het voelt goed om de ochtend zelfbewust te starten en met een motto de dag door te gaan. De noodzaak om met een spreuk mijn immense verdriet een plaats te geven is al een hele tijd verdwenen. Ik denk met liefde aan mijn vader, het verdriet is milder, maar zeker niet minder.

Johan is al vroeg vertrokken, vanavond eten we samen met kaarslicht en wijn, zoals elke vrijdag. Ik loop de trap af, en neem plaats aan onze notenhouten keukentafel voor koffie en brood. Ik scroll door de berichten op mijn nieuwsapp van Omroep Brabant. Ik lees: ‘Lichaam vrouw in bossen van Herperduin gevonden.’ Kippenvel trekt over mijn rug. Dit soort vreselijke berichten kom ik niet vaak tegen in het lokale nieuws.

Even twijfel ik als ik naar buiten kijk. Ga ik fietsen of pak ik lek-

ker de auto? Snel prop ik mijn laatste hap naar binnen, sta op en pak mijn donkerblauwe winterjas van de kapstok.

Terwijl ik mijn fiets uit de schuur manoeuvreer, voel ik opnieuw hoe moe ik ben. Misschien eens bloed laten prikken, ik ben al langer moe, nu ik er over nadenk. Vanavond vroeg naar bed zal ook niet gaan. Onze avondjes samen eindigen steevast in bed, en van slapen komt dan weinig.

De fietstocht naar mijn werk valt me zwaar, het gevoel wordt versterkt door de ongelijke keien waarmee de straten van Ravenstein zijn ingelegd. 'Hoofdpijn,' kreun ik, en onderdruk de neiging om rechtsomkeer te maken, terug naar mijn warme bed. Ik ga linksaf de dijk op, richting het kantoor dat eenzaam in de polder staat. Ik vraag me af hoelang dit bijkantoor nog open blijft, nu het beleid van onze bank steeds meer gericht is op virtuele klantbediening. Het schrille geluid van de vogels, die eeuwig lijken rond te cirkelen boven de Maas, maakt dat ik nog harder fiets. 'Koffie, ik wil koffie!' klaag ik hardop.

Op kantoor open ik het Twitter account van onze bank. De tweets worden er niet leuker op de laatste tijd. Ontevreden klanten, mensen die hun lasten niet meer kunnen betalen en huizen die jaren te koop staan. De bankwereld ligt onder vuur sinds de economische crisis haar intrede heeft gedaan. En niet altijd ontevrecht, denk ik, terwijl ik een hashtag typ en reageer op een vraag van een klant. Ik tap zwarte koffie en geniet van de eerste slok als ik het briefje op mijn bureau zie liggen.

Succes vandaag! Groet Stijn

Shit, ook dat nog. Stijn is er niet vandaag! Hij heeft cursus, we hadden het er van de week nog over en ik ben het helemaal vergeten. Dat betekent een drukke dag, want eigenlijk is het onmogelijk om alleen te draaien. En los daarvan is Stijn een leuke vent, waar ik een goede klik mee heb. En hij met mij. Stiekem ben ik jaloers op zijn energie. Ik heb elke ochtend moeite om uit bed te komen. Maar hij loopt al jaren lang elke ochtend hard, voordat hij naar de bank komt. Behalve op zondag, want dan moet hij bijkomen van

de zaterdagavond, zegt hij altijd. Stijn is een lekker ding, al heeft hij dat zelf niet zo in de gaten. Misschien is dat ook wel onderdeel van zijn aantrekkingskracht.

Even kijk ik naar buiten, de Maas kabbelt rustig en regen stroomt onhoorbaar over het raam. Regen is goed, want dan blijven mensen zoveel mogelijk thuis, en komen ze niet naar ons kantoor om mij een drukke dag te bezorgen. Ik doe geen moeite om het gapen dat ik onmiskenbaar voel opkomen, te onderdrukken. De zucht die volgt komt uit mijn tenen.

Mijn koffiemoment wordt verstoord door mijn telefoon die overgaat. 'Nee, meneer Van Ekkeldom, ik werk uw offerte vandaag nog uit en zorg dat het complete pakket uiterlijk om vijf uur in uw mailbox zit.' Mijn pen tikt op mijn bureau, terwijl ik luister naar het gemopper aan de andere kant. Tik – tik.

'Ja, ik weet dat u naar de notaris gaat aanstaande dinsdag, en ja, ik beloof u, het geld zal daar op tijd zijn.' Het blijft even stil.

'Heeft u er trouwens aan gedacht dat het pand vanaf aanstaande dinsdag verzekerd moet zijn?'

Het verhaal aan de andere kant van de lijn komt traag maar zeker op gang. Mijn pen tikt sneller. Het geluid zoekt ongeduldig zijn weg in de kantoorruimte. Ik zucht en weersta de neiging om onderuit te zakken op mijn bureaustoel.

'Nee, ik bedoel een woonhuisverzekering, en ook een dekking voor de inboedel. Stel dat er brand ontstaat in uw woning, of dat er wordt ingebroken!' Ik hoor, toch een beetje beschaamd, hoe geïrriteerd mijn stem klinkt.

'Oké, dan maak ik dat alsnog voor u in orde, ik voeg het toe aan de mail van vanmiddag. Goed?'

'Prima, we spreken elkaar volgende week weer.' Als ik de telefoon neerleg, kijk ik even naar buiten, de regen slaat inmiddels hard tegen de ramen en de sfeer past precies bij de stemming die ik verder voel doorzetten. Ik wil naar huis, onder mijn dikke dekbed kruipen en hete thee drinken. En verder helemaal niets. Klant Van Ekkeldom heeft al drie keer gebeld deze week, en mijn geduld

om de werkwijze rond de aankoop van zijn nieuwe woning uit te leggen, begint aardig op te raken.

Om halfzes steek ik de sleutel in het slot van onze voordeur. Ongelooflijk dat ik alweer twee jaar in dit huis woon, midden in het centrum van het stadje Ravenstein. We hebben het laten bouwen tussen de bestaande panden in de Marktstraat, en het heeft alles wat ik wens aan een woning. Ik houd van de hoge plafonds in ons huis, onze inrichting is stijlvol. Ik woon dicht bij de dijk, loop graag langs de Maas, en kom vaak in de Keurvorst, de stadsherberg waar het goed eten en drinken is.

In onze slaapkamer verbaas ik me over de verkoopbrochures die op ons bed liggen. Dat is gek. Ik weet zeker dat deze stapel er vanmorgen niet lag. Zou Johan ze vergeten zijn? Hij werkt als make-laar en heeft niet de gewoonte papieren mee naar huis te nemen. Ik pak het stapeltje van vier en bekijk de woningen die te koop worden aangeboden. Het zijn kapitale panden, de vraagprijzen zijn rond het miljoen. Daar kan ik alleen maar van dromen.

Ik hoor een auto, en zie Johan onze smalle straat inrijden. Snel leg ik de brochures terug op het bed, loop de trap af en open de voordeur.

‘Hoi!’

‘Hoi.’ Het klinkt mat.

‘Wat is er?’

‘Niets, ik ben gewoon moe.’ Zonder me aan te kijken loopt hij de trap op.

‘Je was een paar folders vergeten, ze liggen op ons bed!’ roep ik hem na.

Hij reageert niet. Ik loop naar onze slaapkamer, en zie verbaasd dat ons bed leeg is.

‘Waar heb je die nu zo snel gelaten?’

‘Wat?’

‘Die brochures met die jaloersmakende villa’s er in!’ Doet hij nu expres onwetend of begrijpt hij echt niet wat ik bedoel?

‘Zeur toch niet zo, mens!’

Een golf van ergernis borrelt als lava in een vulkaan omhoog en ik doe geen enkele moeite om de uitbarsting tegen te houden. Wat doet hij raar! Hij kan toch gewoon zeggen wat hij met folders gedaan heeft?

‘Je hoeft niet zo misselijk te doen!’ snauw ik hem toe.

‘En jij moet niet zo zeiken over een paar boekjes.’

‘Weet je wat jij doet! Je zoekt het maar uit met je romantische vrijdagavond. Ik ben weg!’

‘Vooral doen wat je niet laten kan!’ hoor ik hem nog net roepen voordat ik de deur hard achter me dichtsmijt.

Ik rijd, volledig in contrast met hoe ik me voel, voorzichtig het stadje uit. Eenmaal bevrijd uit de smalle straten trap ik het gaspedaal diep in. Weer is de stemming tussen Johan en mij in korte tijd omgeslagen. Ruw draai ik de parkeerplaats op. Ik begrijp niet wat er met hem aan de hand is. Met stevige passen loop ik richting het park als ik in de verte een bekende gestalte zie. Stijn!

‘Hoi! Dat is toevallig! Hoe was je cursus?’

‘Saai, maar de lunch was weer goed verzorgd.’ Hij klinkt nonchalant.

‘Meneer Van Ekkeldom belde weer vandaag. En het regende dus er kwamen weinig mensen naar kantoor.’

‘Die man heeft tijd over! Trouwens, die cursus was niet echt saai, eigenlijk was het wel gezellig. We hadden een leuke groep, maar ik dacht steeds aan jou, omdat je alleen zat.’

‘Heb je toch aan mij gedacht,’ zeg ik en schrik een beetje van de flirtende toon die ik onbewust aansla.

Even kijkt Stijn opzij, een glimlach rond zijn mond. Snel kijk ik voor me, deze man maakt iets in me los wat niet gezond is voor mijn relatie. Johan. Ik denk weer aan hem en hoe boos ik me tien minuten geleden nog voelde. Ineens staat het huilen me nader dan het lachen. Thuis heb ik ruzie en hier in het park flirt ik met mijn aantrekkelijke collega. Het hele verhaal klopt niet. Ik staar naar de vijver, en wrijf over mijn armen. Het is al fris buiten, zo vroeg in het najaar.

‘Heb je het koud?’

‘Een beetje.’ In mijn haast om thuis weg te komen heb ik niet eens gedacht aan het meenemen van een jas. Ik slik mijn tranen weg, ik wil niet huilen, niet nu.

‘Gaat het goed?’ Stijn kijkt me even aan.

Ik knik. Kort.

‘Weet je het zeker?’

Mijn tranen vinden hun weg, nu ik opnieuw naar hem kijk. Ik doe geen moeite meer om ze tegen te houden. Stijn mag dit zien, al weet ik niet waarom dat nu ineens oké voelt. De brij in mijn hoofd wordt steeds warriger. Verdriet vermengt zich met woede. Onbegrip over de verse woordenwisseling heeft de overhand.

‘Kom, we gaan hier even zitten,’ hij wijst naar een houten bankje, ‘Wat is er met je?’

Mijn antwoord is kort. Ik aarzel. Er rust een soort van onuitgesproken taboe op het delen van ruzies die thuis plaatsvinden. Dat soort vuile was deel je niet zomaar. Zeker niet met een collega. En al helemaal niet met een collega van het mannelijke geslacht.

‘Gedonder thuis.’

De minuten daarna zwijgen we, en als ik merk dat mijn boosheid langzaam wegebt, open ik mijn mond. Toch.

‘Johan en ik hadden een leuke avond gepland, doen we altijd op vrijdag. Maar vanaf het moment dat hij binnenkwam was de sfeer geladen. Het ging eigenlijk nergens over. Ik vroeg hem naar een stapel folders op ons bed, hij reageerde bloedchagrijnig. En voor ik het wist had ik de voordeur dichtgesmeten en reed ik kwaad weg.’

Het blijft even stil. Stijn staart in de vijver, een groepje eenden zwemt rustig aan ons voorbij. De kou deert hen niet. Was ik maar een eend, dan joeg ik alle kou uit mijn lijf en uit mijn hart, denk ik verdrietig.

‘Het lijkt wel alsof we alleen maar ruzie kunnen maken de laatste tijd. Het is net alsof we elkaar steeds slechter begrijpen.’

De woorden lijken als vanzelf te komen.

‘Ik ken hem al zo lang, hij is mijn maatje, met hem wil ik oud worden. Maar dan moet het wel anders gaan.’ Nu ik de woorden hardop uitspreek, voel ik hoe lang me dit al dwarszit. Het gevoel overvalt me. Ineens voel ik hoe graag ik dit op wil lossen. Het moet weer net als vroeger worden.

Stijn kijkt me aan. Automatisch kijk ik terug. Ik zeg niets, ik kijk alleen maar terug in zijn ogen die in al hun groenheid ongelooflijk veel warmte uitstralen. Opnieuw bekruipt me een gevoel van verwondering over zijn status van vrijgezel. Stijn gaf me een goed gevoel vanaf het eerste moment dat ik hem zag. Zijn oprechtheid raakte me. Meteen al kon ik niet voorstellen dat daar nog nooit een vrouw voor gevallen was. Los daarvan is hij met zijn lange gestalte en warrige donkerblonde haar een opvallende verschijning.

‘Ga naar huis, ga met hem praten, dan komt het wel goed.’ Hij zegt het rustig, en kijkt me nogmaals indringend aan.

Ik knik en als één staan we op en lopen naar mijn auto.

‘Mijn fiets staat daar.’ Hij wijst naar een hek aan de rand van het parkeerterreintje.

‘Bedankt,’ zeg ik zachtjes en vraag me af waarom mijn stem ineens zo breekbaar klinkt.

Ik schraap mijn keel, het zandpad onder ons heeft mijn volledige aandacht. Als ik opkijk staat Stijn over zijn fiets gebogen. In de war stap ik in mijn auto en rijd overladen met gemengde gevoelens naar huis. Ik ben van mijn stuk gebracht, al kan ik niet precies duiden waarom. Het voelt onwennig. Dit ken ik niet van mezelf. Doorgaans ben ik de rust zelf. Mijn moeder en Lotte omschrijven me altijd als een rots in de branding en als een stabiele factor. Die woorden staan op dit moment heel ver van me vandaan.

Ik rijd voorbij ons huis, licht schijnt door de gordijnen. Johan is er dus, maar ik kan me er niet toe zetten om naar binnen te gaan. Ik trek opnieuw op en schakel door naar de tweede versnelling. Als ik de dijk oprijd is het schemerig en ik stuur voorzichtig op de smalle weg die evenwijdig aan de Maas loopt.

De radio speelt Guus Meeuwis. Rillingen trekken door mijn li-

chaam, terwijl het verdriet me opnieuw overmant. Die muziek, mijn vader, zijn begrafenis. De leegte erna. De tranen stromen over mijn wangen. De melodie van dit nummer kan ik dromen en de woorden komen als vanzelf over mijn lippen als de zinnen van *Geef mij je angst* uit de radio klinken.

‘Je zegt, ik ben vrij, maar jij bedoelt ik ben zo eenzaam.’ Ik zie zijn kist weer voor me, herinner me elk detail van hoe hij daar lag. Koud en alleen. Zijn handen gevouwen, stil. Alleen dat detail was al onnatuurlijk. De handen van mijn vader waren nooit stil. Ze waren altijd bezig met het maken van dingen, het maaien van het gras of het snoeien van de fruitbomen in onze boomgaard. Ik herinner me nog heel goed hoe ik de neiging onderdrukte om die gevlochten vingers uit hun verstrengeling te halen, om ze op te tillen en zijn armen om me heen te slaan. Ik deed het niet. Ik deed niets, want dat hoort zo als je volwassen bent. Geen drama’s, geen toestanden, maar op een volwassen manier verdriet dragen.

‘Je voelt je te gek, zeg jij, maar ik zit niet te dromen.’ Mijn vader kon ik nooit voor de gek houden, hij zag aan me hoe het ging. En als ik ergens mee zat dan kon ik hem met mijn woorden niet overtuigen. De blik in mijn ogen zei hem genoeg.

De radio vult aan. Onverbiddelijk.

‘Want die blikken in je ogen, zeggen alles tegen mij.’ Dan is daar de schok. Stijn, zijn ogen, de manier waarop hij naar me kijkt en er voor me is. Hij geeft me de veiligheid die ik bij mijn vader gevoeld heb.

De radio antwoordt opnieuw.

‘Ik voel me precies als jij, dus jij kan eerlijk zijn.’

Een glimlach glijdt over mijn gezicht. Oké Eef, stop maar. De woorden blijven onuitgesproken, maar denderen door mijn lichaam. Dit gevoel moet stoppen. Hier en nu. Hij voelt zich niet zoals ik, en ik hoef niet eerlijk te zijn. Ik ben met Johan en Stijn is een collega die in geen enkel opzicht op die manier met mij bezig is. Toch?

Het begint nu echt donker te worden en ik draai de dijk af. Op-

eens wil ik heel graag naar huis om bij Johan te zijn. Daar ligt mijn verleden en hij heeft mijn vader gekend en me gesteund toen hij stierf.

‘Eef, geen dingen door elkaar gaan halen nu,’ spreek ik mezelf streng toe. Ik rijd onze straat in en parkeer mijn auto. Ik wil naar Johan. Nu!

De televisie staat aan, Johan ligt op de bank.

‘Hoi,’ zeg ik neutraal.

Waarom voelt het als een afgang om weer terug naar huis te gaan nadat ik boos ben weggestormd? Johan zegt niets, maar staat op en loopt op me af.

‘Sorry,’ zegt hij en neemt me in zijn armen, ‘ik heb me als een klootzak gedragen.’

Ik voel zijn sterke armen en mijn lichaam ontspant zich onder zijn aanraking.

‘Waarom maken we steeds ruzie?’ Ik maak me los uit zijn omhelzing.

‘Johan, ik wil dit niet langer, ik kan hier niet meer tegen!’

‘Ik ook niet, we gaan het allemaal anders doen. Beter naar elkaar luisteren, en niet meer zo schreeuwen.’ Zijn ogen staan ernstig, hij staat recht voor me, ziet er gespannen uit.

‘Ik wil je niet kwijt, lieverd, maar ik voel dat we elkaar verliezen soms,’ zeg ik, me nog niet gewonnen gevend. Zijn woorden klinken me te gemakkelijk, ik ben zo bang dat het niet genoeg is.

‘Kom eens hier,’ zegt hij, ‘kom eens bij me.’ Het klinkt kwetsbaar, en ik kan niet anders dan me overgeven. Hij pakt me stevig vast, drukt me tegen zich aan. Zijn mond zoekt de mijne. Ik voel dat hij me wil. Mijn lichaam antwoordt. We kussen, intens.

‘Ga je mee?’ vraagt hij zacht en samen lopen we de trap op naar boven.

3

De laatste noten van mijn favoriete muziekstuk sterven weg. Het display van mijn radio toont Adagio - Albinoni. Vooral het stuk waarin hoge noten een schreeuw lijken te vormen geeft me kippenvel. Ik zou kunnen huilen van het intense gevoel dat het in me te weegbrengt.

Het is bijna ten einde, ik streel een laatste keer over het naakte lichaam dat ik urenlang heb geliefkoosd. Tederheid welt op als ik de zachte huid van deze vrouw onder mijn vingertoppen voel. Zachtjes. Heel zachtjes. Het martelen dat ik urenlang deed, had weinig met tederheid te maken. Waarom kan ik niet zoals andere mensen zijn?

De muziek op de radio is veranderd. Ik hoor Für Elise van Beethoven. Met een klap laat ik de radio zwijgen. Het contrast tussen de twee muziekstukken is te groot, en weer voel ik kortsluiting in mijn hoofd. Alsof er iets knapt, ver weg in mijn ziel, als een stem die gehoord wil worden. Een stem die het goede bepleit. Ik schud mijn hoofd en het gevoel van kortsluiting verdwijnt, maar ik weet dat het op de loer ligt. Altijd. Ik inhaleer en mijn neusgaten doen zich te goed aan de geur van de dood en lichaamssappen die hun macabere weg zoeken. Ik adem diep en snuif, even voel ik me als een roofdier in de nacht. Mijn lichaam tintelt op een aangename manier. Dan neem ik de bebloede handdoeken en kledingstukken op en stop ze in de vuilniszak. Goed afronden is van levensbelang.

Ik werp een blik uit het raam. De verlaten straat glanst in het donker, de regen valt spookachtig in het licht van de chique straatlantaarns. Ik trek het lichaam over de vloer, en verbaas me opnieuw over het lichte gewicht ervan. Als een veertje ging ze mee, en als een veertje trek ik haar nu over de kille tegelvloer. De kist staat klaar, voor de laatste keer streel ik haar gehavende huid. Weer voel ik mijn erectie komen, mijn passie laait opnieuw op. Maar het is voorbij, het is tijd om te stoppen.

Nog even voel ik tussen haar benen. Droogte omsluit mijn vingers. Ze stribbelde tegen, voor de vorm waarschijnlijk, want het vuur in haar ogen verraadde iets anders. Ik herken passie wanneer ik het zie. Ik heb me niet van de wijs laten brengen en ben doorgedaan, met tussenpozen, steeds opnieuw, tot ik uiteindelijk uitgeput naast haar lag. Ik heb naar haar gekeken, ik keek diep in haar ogen die in het niets staarden. Of ze toen al dood was, weet ik niet, het doet er ook niet toe. Ze voelt nog warm als ik haar in de smalle kist leg.

Terwijl ik het sneldrogend cement prepareer, neem ik in gedachten definitief afscheid van deze mooie vlinder, van dit mooie wezen dat mijn middag en avond zo aangenaam heeft opgefleurd. Met afschuw kijk ik naar de bloedvlekken die op talloze plekken door het witte, katoenen laken dringen. Eerst de rugzak, nu het laken. Dit past niet bij mijn voorstelling van hoe het moet zijn. Een extra laken of een stuk plastic, daar moet ik de volgende keer aan denken. Dit laken kan hier blijven, om het lichaam van mijn dode vlinder te beschermen.

De rugzak van mijn eerste vrouw in het bos heb ik gedumpt op een plaats waar niemand hem meer vinden zal. De zachte huid van Saar Neelen had ontroerend mooi gecontrasteerd met de bladeren in het bos. Samen waren ze tot een kunstwerk geworden, Saar en het bos. Perfect, dat moet het zijn, denk ik, terwijl ik voorzichtig het cement in de kist giet. 'Geen rommel maken nu, oppassen vriend,' zeg ik in mezelf. De kleine luchtbelletjes die uit het cement omhoog komen, doen vreemd aan, alsof de vrouw in de kist nog ademhaalt. Maar dat is een illusie, weet ik.

Tevreden ruim ik de laatste resten die mijn aanwezigheid kunnen verraden op. Ik doof het licht, sluit de deur en kijk nog eenmaal achterom voordat ik de woning verlaat. In mijn handen houd ik een vuilniszak geklemd, gevuld met keurig opgevouwen kleding, gedecoreerd met bloed, afkomstig van Merle Altena die levenloos in het huis achterblijft. Ik druk de gedachte aan haar man en twee kleine meisjes die wachten tot ze thuiskomt weg en voel opnieuw kortsluiting in mijn hoofd.